No teniu res per menjar?

Per MariaS el dl., 10/06/2019 - 20:09

Fa dies que el pare i la seva colla estan desconcertats. El nostre Amic va ser assassinat pels romans. Els sacerdots se'n freguen les mans, s'han sortit amb la seva. Maleïts romans i maleïts sacerdots. L'àvia no em deixa dir "maleïts" però si sap que parlo d'Ell i del que li van fer, dissimula com si no em sentís. Remaleïts romans i remaleïts fariseus, apa.

Després de l'enrenou del Sepulcre, els homes no saben massa què creure. És difícil per a ells perquè pensen amb el cap i no deixen que el cor els parli. El cap els diu que el que ha passat és una història per oblidar, arriscada, sense solta ni volta. Estan tots desganats. Semblen una barca sense timó.

El pare ha decidit anar a pescar. Amb els meus germans també ho fem això: quan no trobem solució o algú de nosaltres s'ha perdut, anem al punt d'on hem sortit. El pare vol tornar a fer vida normal, recuperar la barca, com abans que arribés Ell. I els altres, s'hi afegeixen. Jo no vull quedar-me a casa cuidant la Judit, la Sara i en Zacaries i els segueixo sense dir res. Si li demano al pare, segur que em diu que no; si el segueixo sense dir ni res, ni se n'adona. Quan em veu, se li escapa el riure per sota el nas i em dóna un clatellot; però em deixa quedar-me amb ell.

Ens hem enfilat a la barca de nit, com sempre. Jo m'he arraulit en un racó per no fer nosa. Ha estat una sortida perduda, tantes hores navegant per a no res. Els homes estaven poc concentrats. Tiraven la xarxa a deshora, es distreien amb un tros de corda, perdien la vista en algun estel... Feien bullir el cap, però en canvi feien el sord als batecs del cor. Mentre jo, ben callada. Tants homes perduts sobre l'aigua i tan clara que jo veig la ruta!

Ha esdevingut en despuntar el dia. Quin moment més màgic si hi pareu atenció. Una immensitat de foscor i, de sobte, apareix un petit canvi de color, allà a l'horitzó. En un instant el dia guanya terreny, la nit perd el seu domini fins que s'escapoleix per algun racó.

Ha estat en aquest moment just, que l'hem sentit de lluny, allà a la riba.

-Nois, no teniu res per a menjar?

És una broma de mal gust? No, no, res d'això. Ell és allà i ens encomana la feina més absurda, després d'estar tota la nit cercant.

-Tireu la xarxa a la dreta de la barca i trobareu peix.

El pare el mira de fit a fit un instant. Jo el guaito sense dir res i penso: Vinga, pare! El cap li pesa més que el cor encara. Però es dona una treva de manera que ell i els homes de la barca obeeixen la veu de la riba. En un moment noten les xarxes plenes a vessar. Els homes desperten del seu somieig. Aleshores tot són ordres amunt i avall. "Estira tanoca!", "Alerta!", "Fes força capgròs!". En aquestes estrebades per recollir la pesca, es retroben. En Joan i el pare es miren amb els ulls esbatanats. És en Joan qui gosa dir-ho:

-És el Senyor!

Just sentir-ho, el pare es llança a l'aigua. Per fi, pare, per fi el teu cor ha guanyat al cap! Tots ens l'estimem molt al nostre Amic, però el meu pare té aquesta manera de fer, que no es pot aguantar. Com en Zacaries, el meu germà, que tampoc pot aguantar-se i sempre fa la punyeta a la Sara i a la Judit.

El pare neda fins a la sorra mentre els altres arrosseguen aquell bé de Déu: peixos gat, galls, barbs... De tot i més! A la platja Ell ja té la brasa feta. Un foc com aquell que abrusa els cors. Quanta estona havia esperat? Què vol demanar avui?

Xiula mentre remena les teies, està de molt bon humor, content del reencontre. La colla d'homes s'hi apropa sense dir ni piu. El meu pare s'asseu al seu costat. Tots se'l miren sense entendre massa res. Jo els llegeixo els pensaments: És Ell? Viu? Mort? Potser algú que s'hi assemblava? Potser un boig? Ell alça el cap i em pica l'ullet. És clar, jo tinc molt clar qui és i què ens vol demanar.